

Arrest

nr. 266 231 van 24 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing werd op 3 september 2021 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2020 werd ingediend door :

K., L. (R.R.: [...]) nationaliteit: Albanië geboren te K. op [...]1962 adres: [...] ERPE-MERE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 07.07.1998 een eerste asielaanvraag indiende en dit onder een valse identiteit, met name L. S., geboren op [...]1963. Deze asielaanvraag werd negatief afgesloten op 22.06.1999. Op 12.03.2002 bekomt betrokkene een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 en wordt zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Op datum van 05.12.2006 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 11.03.2009 wordt vervangen door een C-kaart. Echter, op datum van 17.04.2008 geeft betrokkene toe jarenlang een valse identiteit gebruikt te hebben en vraagt zij om een inschrijving onder haar echte identiteitsgegevens, met name K. L. Dit leidt tot de intrekking van haar verblijfsrecht op 28.05.2010 aangezien zij haar verblijfsrecht heeft verkregen op volledig frauduleuze gronden. Op datum van 23.11.2010 wordt zij afgevoerd van ambtswege. Het administratief bevat geen bewijs meer van het verblijf van betrokkene op het Belgische grondgebied tot zij op 27.08.2018 een tweede asielaanvraag indient. Deze asielaanvraag wordt afgesloten op 05.02.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures - namelijk elf maanden voor de eerste en één jaar en zes maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf van bijna 22 jaar als buitengewone omstandigheid waarvan meer dan tien jaar legaal verblijf. Zij wijst erop dat bij een terugkeer al haar inspanningen om te integreren tot niets zouden teruggebracht worden. Echter, de elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke

overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RvV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk sprake is van een langdurig ononderbroken verblijf. Het administratief dossier van betrokkene bevat namelijk geen enkel bewijs van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 23.11.2010 (afvoering van ambtswege) en 24.08.2018 (datum van aanmelding 2de asielaanvraag indient). Ook bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op deze periode, alle voorgelegde stukken dateren van 2019 of later. Uit de beslissing van het CGVS dd. 21.11.2018 blijkt bovendien dat betrokkene minstens vijf maal vrijwillig terugkeerde naar Albanië en dat betrokkene er een familiaal netwerk heeft dat bereid is haar te steunen (CGVS dd. 21.11.2018, pagina 5).

Betrokkene wijst erop dat zij geen nauwe familiebanden meer zou hebben in Albanië en zich bij een terugkeer volledig geïsoleerd zou voelen in een land waar alleenstaande vrouwen de grootste moeite zouden hebben om zelfstandig te leven. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene verbleef immers 36 jaar in Albanië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet zijn gegaan (RvV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 21.11.2018 dat betrokkene wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt in Albanië dat bereid is haar te steunen. Meer nog bij het CGVS verklaarde betrokkene dat zij inderdaad gesteund wordt door haar familie in Albanië en dat ze er in theorie een leven zou kunnen opbouwen en er zou kunnen werken (CGVS dd. 21.11.2018, pagina 3). Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich volledig geïsoleerd zou voelen in Albanië en er de grootste moeite zou hebben om zelfstandig te leven. Niet alleen is dit volledig in tegenspraak met haar verklaringen tijdens de asielprocedure, bovendien legt betrokkene geen enkel begin van bewijs voor inzake deze uitspraken. Het gaat dus om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op een schending van artikel 8 EVRM indien zij dient terug te keren naar Albanië en dat er een duidelijke afweging gemaakt dient te worden van de individuele belangen van betrokkene tegen de collectieve belangen van de gemeenschap. Zij wijst erop dat haar enige hechte familiebanden deze met haar dochter, mevrouw K.O. en haar kleindochter zijn waarmee zij samenwoont. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad samenwoont met haar meerderjarige dochter, haar schoonzoon en kleinkind. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Betrokkene beperkt zich tot de loutere

verwijzing naar het feit dat zij samenwoont met haar dochter. Echter, de loutere vaststelling dat betrokkene op hetzelfde adres woont als haar dochter impliceert niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene wijst erop dat zij voor haar kleindochter zou zorgen en haar zou ophalen van school. Ter staving hiervan legt betrokkene het arbeidscontract van haar dochter voor en een verklaring van de manager van haar dochter evenals een schoolinschrijvingsbewijs. Echter, dit arbeidscontract en verklaring tonen enkel aan dat haar dochter tewerkgesteld is, het spreekt zich niet uit over de opvang van haar dochter. Het feit dat haar kleindochter hier naar school gaat, impliceert niet dat zij opgehaald wordt door betrokkene. Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat betrokkene niet aantoonbaar dat zij in de periode van 23.11.2010 tot 24.08.2018 in België verbleef, voor deze periode legt betrokkene geen enkel stuk voor noch bevat het administratief dossier enig bewijs van haar aanwezigheid in deze periode. Uit de beslissing van het CGVS dd. 21.11.2018 blijkt verder dat betrokkene in het land van herkomst over een familiaal netwerk beschikt dat haar kan ondersteunen en dat zij minstens vijf maal vrijwillig terugkeerde naar Albanië. Volledigheidshalve merken we nog op dat uit de woonstcontrole, die plaats vond in het kader van huidige aanvraag 9bis, blijkt dat ook haar echtgenoot, Dhr. K.O. op hetzelfde adres woont. Betrokkene beroept zich in huidige aanvraag 9bis echter niet op de aanwezigheid van haar echtgenoot in België. Integendeel haar echtgenoot wordt enkel vermeld bij de beschrijving van haar asielprocedure meer bepaald als zijnde de reden dat zij niet kan terugkeren naar Albanië omwille van haar vrees slachtoffer te worden van geweld van haar echtgenoot. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze legt enkel drie arbeidsovereenkomsten met bijhorende loonfiches voor en bewijzen van inschrijving voor Nederlandse taallessen. Betrokkene legt geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar periode van legaal verblijf, met name van 2002 tot 2010 maar verwijst hiervoor naar het administratief dossier. Het administratief dossier bevat wel enkele bewijzen van tewerkstelling in deze periode maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen ondervonden zou hebben met de Belgische autoriteiten en dit sinds haar aankomst bijna 22 jaar geleden, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan 22 jaar in België zou verblijven, dat zij blijf gegeven zou hebben van een reëel verlangen naar integratie, dat zij Frans en Nederlands geleerd zou hebben, dat zij volledig in de Belgische samenleving geïntegreerd zou zijn, dat zij blijf gegeven zou hebben van haar verlangen om haar leven hier op te bouwen, dat zij hier persoonlijke banden opgebouwd zou hebben, dat zij lessen Frans en Nederlands gevolgd zou hebben ook in het kader van haar tewerkstelling, dat zij verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt met bijhorende loonfiches evenals 2 inschrijvingsformulieren Nederlandse taallessen, een overzicht van haar aanwezigheid tijdens de cursus waystage 1 en twee opvolgfiches cursist) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het "gezag van gewijsde" hangend aan arresten van de Raad van State, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht op het privéleven zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster licht haar middel toe als volgt:

"EN CE QUE

La décision d'irrecevabilité prise par l'Office des Etrangers en date du 27 août 2021 repose sur les considérations suivantes : [...]

1. [...]

En effet, ces « circonstances exceptionnelles » sont celles rendant impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner afin d'y demander l'autorisation de séjour.

A ce sujet, le Conseil d'Etat a, dans son Arrêt n° 99.424 du 3 octobre 2001, précisé que :

« Considérant que la circonstance que la requérante était au courant du caractère précaire de son séjour en qualité de demandeur d'asile ne suffit pas à écarter le caractère exceptionnel des circonstances dans lesquelles elle se trouve; que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce; qu'il n'est pas requis que ces circonstances revêtent un caractère imprévisible, et qu'il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque. pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normales et n'apparaisse pas comme une manoeuvre délibérée destinée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement ; qu'en l'espèce, quand la requérante a introduit sa demande d'asile, elle pouvait prévoir que l'examen en prendrait un certain temps, et qu'il ne peut lui être reproché d'avoir mis ce temps à profit pour acquérir une formation professionnelle; (...) ».

De même, dans deux autres Arrêts, le Conseil d'Etat a considéré que :

« Les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que celle-ci dispose en la matière d'un marge pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. » (en ce sens notamment, C.E., n° 107.621, 31 mars 2002 ; C.E., n° 120.101, 2 juin 2003).

Suivant le site de l'Office des Etrangers, « la demande d'autorisation de séjour doit contenir une explication sur les circonstance exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande en Belgique.

Le demandeur doit démontrer qu'il est impossible pour lui, ou particulièrement difficile, de rentrer dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner, pour y demander une autorisation de séjour conformément à l'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 (demande de visa D auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent). » (pièce 3).

A cet égard, il convient d'attirer l'attention du Conseil de céans sur le fait que les « circonstances exceptionnelles », qui ne sont pas définies légalement, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Or, à la lecture de la décision attaquée, force est de constater que l'Office des Etrangers ne tient nul compte ni des éléments invoqués par la requérante dans le cadre de sa demande au titre de « circonstances exceptionnelles », ni des informations objectives et publiques afférentes à la situation sanitaire due à la Covid-19.

[...]

2.

Dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, la requérante faisait notamment état des éléments suivants : [...]

La requérante faisait notamment valoir que :

- depuis le 8 août 2019, elle travaille en qualité d'intérimaire au sein de la BVBA T. & O. et B.C. ;
- elle s'était, depuis le mois de septembre 2019, inscrite à des cours de néerlandais dispensés par CVO PRO à Aalst;
- elle s'occupe quotidiennement de sa petite-fille, soit A. A., avec laquelle elle réside et est domiciliée; en effet, la requérante précisait que sa fille majeure, soit Madame O. K. (anciennement F. L.) travaille en qualité de salarié au sein de la NV V., à Bruxelles, depuis le 28 avril 2014 et que, suivant l'attestation établie par Madame C. C., manager de la boutique « (...) », Madame O. K. travaille du lundi au vendredi, de 10 à 18 h. 00 et le samedi de 10 h. 00 à 18 h. 30.
- Enfin, la requérante précisait que sa petite-fille est, depuis le 1er septembre 2019, scolarisée au sein de la Basisschool d. G. de Mere et que, eu égard aux horaires de travail de sa fille majeure, c'est donc elle-même (soit la requérante) qui se charge de s'occuper quotidiennement de sa petite-fille, ceci en allant la chercher à la sortie de l'école.

A cet égard, l'Office des Etrangers considère, dans la décision attaquée, que ces éléments constituent des éléments afférents au fond de la demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois mais non des « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

A titre préliminaire, il convient de souligner que, contrairement à ce qu'a indiqué l'Office des Etrangers dans la décision attaquée, la 1ère demande de protection internationale de la requérante a duré du 7 juillet 1998 au 9 mars 2000 et la seconde demande de protection internationale a duré du 27 août 2018 au 3 février 2020, date du prononcé de l'Arrêt par le Conseil du Contentieux des Etrangers, Arrêt qui a été notifié au domicile élu de la requérante en date du 6 février 2020.

La 1ère demande de protection internationale de la requérante a donc duré 1 an et demi.

La seconde demande de protection internationale de la requérante a, quant à elle, également duré 1 an et demi.

Par ailleurs, la requérante a également été en séjour légal sur le territoire belge entre le 29 janvier 2002 et le 27 mai 2010.

Il découle de ce qui précède que la requérante a donc été en séjour légal sur le territoire belge durant plus de 10 ans et a donc, durant ce séjour légal, développé et construit une vie privée en Belgique.

Ces éléments auraient dû être pris en considération par l'Office des Etrangers au terme des « circonstances exceptionnelles » visées par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Or, l'Office des Etrangers considère que les circonstances telles que la résidence de longue durée en Belgique, la longue durée d'une demande de protection internationale, l'intégration, la recherche d'un emploi concernent le fond de la demande et non des « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980

Ce raisonnement est totalement erroné.

En effet, la longue durée d'une demande de protection internationale ainsi que la résidence de longue durée en Belgique peuvent constituer des « circonstances exceptionnelles » au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, à savoir des circonstances rendant impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de la requérante dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour.

A cet égard, le Conseil d'Etat a souligné que « le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que celle-ci dispose en la matière d'un marge pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. » (en ce sens notamment, C.E., n° 107.621, 31 mars 2002 ; C.E., n° 120.101, 2 juin 2003).

Or, à la lecture de la décision attaquée par le biais du présent recours, force est de constater qu'elle n'est, sur ce point, pas valablement et adéquatement motivée.

En effet, l'Office des Etrangers spécule sur le fait qu'il est « peu probable » que la requérante n'ait, en Albanie, plus de famille, d'amis ou de connaissance pouvant l'héberger dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour, ceci étant donné qu'elle y a vécu pendant 36 ans ».

En outre, l'Office des Etrangers considère que, dans le cadre de sa seconde demande de protection internationale, la requérante a déclaré être retournée à 5 reprises en Albanie et y disposer d'un réseau familial prêt à la soutenir (CGRA, p. 5).

Or, à la lecture des notes de l'audition de la requérante par le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides en date du 8 novembre 2018, force est de constater que la requérante y a déclaré que :

- *elle s'était, pour la dernière fois, rendue en Albanie en 2015 lorsque sa mère était malade ; sa mère est décédée un an plus tard mais la requérante ne s'est pas rendue à ses funérailles en Albanie ;*
- *elle s'était également rendue en Albanie en 2011 car sa sœur était malade d'un cancer, en 2012, en 201 après le décès de sa sœur, et enfin en avril 2014 ;*
- *elle pourrait bénéficier du soutien des membres de sa famille encore en vie (frère et sœurs) dans l'hypothèse où elle divorcerait de son époux ;*
- *par contre, elle ne pourrait bénéficier d'aucun soutien financier quelconque de la part des membres de sa famille résidant en Albanie et que la maison de ses parents avait été vendue (pièce 4).*

En affirmant que la requérante pourrait, en cas de retour (temporaire) en Albanie, bénéficier du soutien des membres de sa famille, l'Office des Etrangers fait une lecture totalement erronée des déclarations de la requérante dans le cadre de sa demande de protection internationale.

En outre, l'Office des Etrangers spécule, sans aucun fondement, sur la possibilité, pour la requérante, de pouvoir bénéficier de l'aide, du soutien et de l'accueil d'amis et de connaissances en cas de retour (temporaire) en Albanie, ceci sans aucun fondement quelconque.

Il découle ce qui précède que, sur ce point, la décision attaquée n'est ni valablement, ni correctement motivée.

3.

L'Office des Etrangers considère que :

- *il est vrai qu'un équilibre doit être trouvé entre la vie privée et familiale d'une personne et l'obligation de soumettre la demande au poste diplomatique ou consulaire compétent dans le pays d'origine mais, dans le cas d'espèce, l'obligation, pour la requérante, d'introduire une demande par l'intermédiaire du poste diplomatique et consulaire de Belgique à l'étranger n'implique qu'une séparation temporaire avec les membres de sa famille présents en Belgique, à savoir sa fille majeure et sa petite-fille, avec lesquelles elle vit, et cette séparation temporaire n'entraîne aucun préjudice grave et difficilement réparable ;*
- *en outre, la protection offerte par l'article 8 de la CEDH concerne la famille nucléaire CEDH 9 octobre 2003, Slivenko c/ Lettonie (GK), § 94) et les liens avec d'autres membres de la famille que ceux de la famille nucléaire ou des proches ne sont assimilés à la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH*

que si l'existence d'éléments de dépendance supplémentaires, autres que les liens affectifs habituels, est démontrée, ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

A cet égard, et ce contrairement à ce qu'affirme l'Office des Etrangers dans la décision attaquée, la protection offerte par l'article 8 de la CEDH trouve bien à s'appliquer en l'espèce, la requérante ayant démontré l'existence d'éléments de dépendance supplémentaires autres que les liens affectifs habituels.

En effet, la requérante a, dans le cadre de sa demande, produit des documents établissant que :

- elle vit avec sa fille, sa petite-fille et son gendre ;
- elle s'occupe quotidiennement de sa petite-fille, soit A. A., avec laquelle elle réside et est domiciliée ; en effet, la requérante précisait que sa fille majeure, soit Madame O. K. (anciennement F. L.) travaille en qualité de salarié au sein de la NV V., à Bruxelles, depuis le 28 avril 2014 et que, suivant l'attestation établie par Madame C. C., manager de la boutique « (...) », Madame O. K. travaille du lundi au vendredi, de 10 à 18 h. 00 et le samedi de 10 h. 00 à 18 h. 30 ;
- Enfin, la requérante précisait que sa petite-fille est, depuis le 1er septembre 2019, scolarisée au sein de la Basisschool d. G. de Mere et que, eu égard aux horaires de travail de sa fille majeure, c'est donc elle-même (soit la requérante) qui se charge de s'occuper quotidiennement de sa petite-fille, ceci en allant la chercher à la sortie de l'école.

Il ressort donc clairement de ce qui précède que la requérante joue un rôle essentiel afin de permettre à sa fille majeure de pouvoir poursuivre son activité professionnelle tout en pouvant scolariser sa fille mineure, scolarisée depuis maintenant plus de deux ans.

Ces éléments n'ont pas été correctement examinés par l'Office des Etrangers.

En effet, l'Office des Etrangers affirme que « (...) Echter, de loutere vaststelling dat betrokkene op hetzelfde adres woont ais haar dochter impliceert niet dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkene wijst erop dat zij voor haar kleindochter zou zorgen en haar zou ophalen van school. Ter staving hiervan legt betrokkene het arbeidscontract van haar dochter voor en een verklaring van de manager van haar dochter evenals een schoolinschrijvingsbewijs. Echter, dit arbeidscontract en verklaring tonen enkel aan dat haar dochter " tewerkgesteld is, het spreekt zich niet uit over de opvang van haar dochter. Het feit dat haar kleindochter hier naar school gaat, impliceert niet dat zij opgehaald wordt door betrokkene.".

Or, suivant l'attestation établie par Madame C. C. manager de la boutique « (...) », Madame O. K.- soit la fille majeure de la requérante- travaille du lundi au vendredi, de 10 à 18 h. 00 et le samedi de 10 h. 00 à 18 h. 30.

La boutique dans laquelle travaille la fille majeure de la requérante est située à Bruxelles, alors que l'école maternelle dans laquelle est scolarisée la petite-fille de la requérante est située à M., soit à une distance d'environ 40 km.

Il est donc certain que la requérante joue un rôle essentiel dans le ménage de sa fille majeure, sa présence et son aide permettant à sa fille majeure de pouvoir exercer son activité professionnelle tout en étant certaine que sa fille mineure sera prise en charge par la requérante à la sortie de l'école ainsi que durant les samedis.

En considérant que « Echter, dit arbeidscontract en verklaring tonen enkel aan dat haar dochter" tewerkgesteld is, het spreekt zich niet uit over de opvang van haar dochter. Het feit dat haar kleindochter hier naar school gaat, impliceert niet dat zij opgehaald wordt door betrokkene." , l'Office des Etrangers ne tient nullement compte des pièces produites par la requérante, pas plus de ce que la requérante fait partie du ménage de sa fille majeure avec laquelle elle réside et de la distance séparant le lieu de travail de sa fille majeure d'avec son domicile et des horaires de travail de la fille majeure de la requérante.

A cet égard, l'Office des Etrangers choisit d'ignorer que les structures d'accueil telles que les garderies d'école, ferment à 18 h. 00 ou à 18 h. 30, que la fille majeure de la requérante travaille tous les jours ouvrables jusqu'à 18 h. 30 et, enfin, que la petite-fille de la requérante n'est âgée que de 5 ans et doit, par conséquent, pouvoir rentrer à son domicile à la fin de sa journée d'école.

A cet égard, il convient également de souligner que l'existence de la petitefille de la requérante est parfaitement connue des services de l'Office des Etrangers, la fille majeure de la requérante ayant obtenu un titre de séjour sur le territoire belge en raison de sa maternité d'un enfant belge (voir supra).

Il découle de ce qui précède que, contrairement à ce qu'a considéré l'Office des Etrangers dans la décision attaquée, la requérante a bien démontré l'existence d'éléments de dépendance supplémentaires, autres que les liens affectifs habituels.

Partant, il découle de ce qui précède que la décision attaquée n'est ni valablement ni correctement motivée sur ce point.

4.

L'Office des Etrangers considère que :

- la requérante ne présente aucune preuve de ses liens sociaux en Belgique ; elle ne produit que trois contrats de travail, accompagnés de fiches de paie et de la preuve de son inscription à des cours de néerlandais ; elle ne présente aucun document relatif à sa période de résidence légale entre 2002 et 2010 mais renvoie au dossier administratif qui contient quelques preuves d'emploi durant cette période mais ne contient aucune preuve de liens sociaux et affectifs ;
- Les éléments de long séjour et d'intégration (notamment le fait que la requérante réside en Belgique depuis plus de 22 ans, qu'elle a manifesté une réelle volonté d'intégration, qu'elle a appris le français et le néerlandais, qu'elle a manifesté sa volonté de construire sa vie en Belgique, qu'elle a tissé des liens sociaux en Belgique, qu'elle a travaillé en Belgique) ne peuvent être retenus comme circonstance exceptionnelle car elle fait partie du fond de la demande et n'est donc pas traitée à ce stade (Conseil d'Etat 9 décembre 2009, n° 198.769). 198.769).

A titre préliminaire, il convient de souligner que l'Office des Etrangers était déjà, depuis l'année 2001, en possession de documents attestant de ses activités sur le territoire belge.

En effet, la requérante avait bénéficié, en 2002, d'une décision d'octroi d'un certificat temporaire d'inscription au registre des étrangers, décision prise suite à l'introduction, par la requérante, d'une 1ère demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois fondée sur l'article 9§3 (ancien) de la loi du 15 décembre 1980 ;

Ce titre de séjour a été prolongé à plusieurs reprises par les services de l'Office des Etrangers sur présentation de documents attestant des activités et de l'intégration de la requérante en Belgique.

En outre, il est totalement contradictoire d'affirmer, dans la même décision, que la requérante ne produirait pas de preuves de liens sociaux et affectifs tout en reconnaissant que la requérante réside avec sa fille majeure et sa petite-fille en Belgique.

En outre, la production, par la requérante, de trois contrats de travail et des fiches de paie y afférentes démontre à suffisance l'existence, dans le chef de la requérante, de liens sociaux en Belgique.

Enfin, l'argument développé par l'Office des Etrangers suivant lequel la requérante ne produirait aucune preuve de son séjour et de ses activités sur le territoire belge après le retrait de son titre de séjour sur le territoire belge est totalement absurde.

En effet, suite au retrait de son titre de séjour en 2010, la requérante s'est retrouvée en séjour irrégulier en Belgique et ne pouvait dès lors plus travailler de manière légale et officielle.

Partant, il découle de ce qui précède que, sur ce point, la décision attaquée n'est ni valablement, ni correctement motivée.

5. Violation du principe du droit au respect de la vie familiale en Belgique (article 8 CEDH) et du principe de proportionnalité

La demande d'autorisation de séjour introduite par la requérante comportait de nombreux documents mettant en valeur la parfaite qualité d'intégration de la requérante en Belgique.

De tels témoignages sont révélateurs d'une vie privée au sens de l'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales.

Une ingérence dans l'exercice du droit au respect de la vie privée ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit « nécessaire dans une société démocratique » (article 8, al. 2).

Dans un Arrêt du 7 août 1998 (c/ Belgique), la Cour Européenne des Droits de l'Homme a admis que le droit au respect de la vie privée peut faire obstacle à ce qu'une mesure d'éloignement soit prise. La Cour rappelle elle-même que la vie privée « englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial ».

Ce ne sont plus ainsi seulement les liens familiaux de l'individu qui sont garantis, dans une certaine mesure, contre l'éloignement, c'est son insertion dans la Communauté de l'Etat d'accueil, y compris les liens sociaux qu'il y a noués et l'activité économique qu'il y mène (O. DE SCHUTTER, « La proportionnalité de l'éloignement d'étrangers pour motifs d'ordre public », RDE, 1997, n° 93, p. 177).

Il convenait donc que l'administration procède à une mise en pondération des intérêts en présence, afin de respecter le principe de proportionnalité.

Par la prise de la décision attaquée, la partie adverse a commis une ingérence dans le droit au respect de la vie privée de la requérante.

D'après la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, « une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la défense de l'ordre et à la prévention d'une infraction pénale. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant (...) » (CE n° 78.711 du 11 février 1999, RDF 1999, n° 102 pp. 40 à 45).

La décision attaquée ne fait que mentionner le parcours de la requérante en Belgique et ne comporte aucune motivation par rapport aux critères de « nécessité » visés à l'article 8, al. 2 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme.

Il n'apparaît pas non plus que la partie adverse, respectant le principe de proportionnalité, ait procédé à une mise en balance des intérêts en présence, à savoir d'un côté l'exigence d'une durée de plus de 22 ans sur le territoire belge de l'autre l'intérêt fondamental de la requérante, après près de 22 ans de vie continue en Belgique au moment de la notification de la décision attaquée, d'obtenir un titre de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980."

Beoordeling

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is, wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke rechtsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In de aanvraag heeft verzoekster onder meer als buitengewone omstandigheid gewezen op artikel 8 van het EVRM en op het feit dat het aan het bestuursorgaan toekomt om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek uit te voeren op basis van de omstandigheden waarvan het zich voorafgaand aan de beslissing bewust is of behoort te zijn. Ze benadrukte eveneens dat het bepaalde in artikel 8 van het EVRM een garantie is en niets te maken heeft met goede wil of praktische regelingen en dat artikel 8 van het EVRM voorrang heeft op de bepalingen in de Vreemdelingenwet. Vooraleer er sprake kan zijn van een schending van verzoeksters privéleven, erkent zij dat er eerst sprake moet zijn van een beschermenswaardig privéleven. Ze stelde in de aanvraag, met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM dat persoonlijke, sociale en economische betrekkingen deel uitmaken van het privéleven. Concreet wees verzoekster op haar zeer lang verblijf van meer dan 20 jaar op Belgisch grondgebied. Ze stipt aan dat ze op 7 juli 1998 in België is aangekomen, datum waarop ze haar eerste internationaal beschermingsverzoek heeft ingediend. Vervolgens wijst verzoekster op verschillende periodes van legaal verblijf: van 7 juli 1998 tot 27 september 2001, van 29 januari 2002 (datum van afgifte van het attest van inschrijving in het vreemdelingenregister) tot 27 mei 2010 (datum van beëindiging van verblijf) en dan van 27 augustus 2018 tot "heden" (datum van indienen van de 9bis-aanvraag op 12 februari 2020). Het betreft een termijn van meer dan 10 jaar legaal verblijf in België. Verzoekster wijst vervolgens op haar hechte familiebanden in België met haar meerderjarige dochter O.K. en kleindochter A.A. die verblijfsrecht hebben in België, als gezinsleden van een burger van de Unie van Belgische nationaliteit. Ze woont bij haar dochter, haar schoonzoon en haar kleindochter. Verzoekster beschouwt zich als een alleenstaande vrouw die in Albanië de grootste moeite zou hebben om zelfstandig te leven. Verder wees verzoekster eveneens in de aanvraag onder de rubriek 'ontvankelijkheid' op haar (werk)activiteiten in België. Vooreerst stelt verzoekster dat de activiteiten die ze heeft gedaan tussen haar aankomst in België in 1998 en de beëindiging van haar verblijf in 2010 volledig gekend zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Vervolgens stelt verzoekster een bepaalde periode illegaal op het grondgebied geweest te zijn maar sinds de indiening van het tweede beschermingsverzoek gewerkt te hebben vanaf 8 augustus 2019 als interim bij BVBA T. & O. en bij B.c. Verder stelt ze dat ze een heel goede kennis heeft van het Frans, zich sedert september 2019 ook heeft ingeschreven voor de cursus Nederlands en ook dagelijks zorgt voor haar kleindochter A.A. bij wie ze woont en die ze sedert september 2019 van school ophaalt. Ze stipt aan dat haar meerderjarige dochter werkt in Brussel en wijst op een attest van manager C.C. van de winkel die bevestigt dat zij werkt van 10 tot 18u op weekdays en eveneens tot

18u30 op zaterdag. Volgens verzoekster heeft zij een beschermingswaardig privéleven in België sinds juli 1998 aangetoond met een succesvolle integratie. Verzoekster voegde vele stukken bij haar aanvraag om dit alles aan te tonen. Verzoekster vervolgt in haar aanvraag dat indien zij haar aanvraag zou moeten indienen via een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, minstens een jaar nodig is om een antwoord te krijgen van de bevoegde Belgische overheden. Ze acht die periode disproportioneel in verhouding tot haar opgebouwd privéleven van bijna 22 jaar lang in België, waarvan een groot deel in legaal verblijf.

Verzoekster voert in het verzoekschrift onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM, meer bepaald van haar privéleven. Ze wijst op de elementen die ze heeft aangehaald in haar aanvraag en gaat in op de motieven van de gemachtigde over artikel 8 van het EVRM. Ze stipt aan dat buitengewone omstandigheden geen overmacht inhouden doch wel omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland.

Verzoekster gaat in op het argument van de gemachtigde, die zich heeft gestoeld op haar verklaringen bij het CGVS om te stellen dat zij verschillende keren naar Albanië is teruggekeerd. Ze wijst erop dat de laatste keer dat ze is teruggekeerd al dateert van 2015 wanneer haar moeder ernstig ziek was en dat haar moeder vervolgens is overleden maar zij zelfs niet naar de begrafenis in Albanië is gegaan. Ze verklaart ook dat ze in 2011 naar Albanië is gegaan omdat haar zus kanker had, ook in 2013 na het overlijden van haar zus en in april 2014. Verzoekster voegt ook het gehoorverslag bij het CGVS aan haar verzoekschrift. Hieruit blijkt dat ze verklaarde in april 2014 te zijn teruggegaan voor een herdenking van haar zus. Verder stelt verzoekster dat ook de stelling dat ze zich zou kunnen beroepen op steun van haar familie in geval van terugkeer speculatie is en steunt op een verkeerde lezing van haar verklaringen. Ze stelt dat ze verklaarde zich niet op financiële steun van haar familie te kunnen beroepen in Albanië en dat het huis van haar ouders werd verkocht. Verzoekster acht de beslissing op dit punt dan ook niet adequaat gemotiveerd.

Verder wijst verzoekster erop dat de gemachtigde erkent dat een evenwicht moet gevonden worden tussen het privéleven en gezinsleven van een persoon enerzijds en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire bevoegde post anderzijds. Verzoekster wijst er onder meer op, met verwijzing naar rechtsleer van De Schutter, dat het niet meer enkel de familiebanden zijn die zich mogelijks kunnen verzetten tegen een verwijdering in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch ook de sociale banden en economische activiteit die men doet in het ontvangstland. In casu had de gemachtigde een belangenafweging moeten maken tussen haar privéleven en de belangen van de staat in het licht van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster meent dat niet afdoende blijkt waarom de bestreden beslissing noodzakelijk of evenredig is.

Ze meent dat haar relatie met haar meerderjarige dochter en kleindochter niet op correcte wijze werd onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken. De gemachtigde heeft gesteld dat zij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van haar sociale banden in België. Hij stelt dat verzoekster enkel drie arbeidscontracten voorlegt, vergezeld van loonfiches en het bewijs van inschrijving voor de les Nederlands. Wat betreft de periode toen verzoekster legaal verbleef in België tussen 2002 en 2010 heeft verzoekster niets voorgelegd maar naar het administratief dossier verwezen. Daarvan erkent de gemachtigde dat er bewijzen van tewerkstelling voorliggen, maar stelt hij dat er geen bewijzen van sociale of affectieve banden voorliggen. Verzoekster wijst er eerst op dat de gemachtigde reeds sedert 2001 in het bezit was van stukken die wijzen op haar tewerkstelling in België aangezien zij in 2002 een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister had verkregen. Deze verblijfstitel werd herhaaldelijk verlengd na het voorleggen van documenten die haar activiteiten en integratie in België hebben bewezen. Ze stelt dat het volledig tegenstrijdig is dat zij geen bewijs van sociale en affectieve banden zou voorgelegd hebben, terwijl de gemachtigde erkent dat zij verblijft bij haar meerderjarige dochter en kleindochter in België. Verder stelt zij dat het voorleggen van drie arbeidscontracten en daarbij horende loonfiches op voldoende wijze in hoofde van verzoekster haar sociale banden met België aantonen. Verder acht verzoekster het argument van de gemachtigde dat zij geen bewijs heeft voorgelegd van haar verblijf en activiteiten in België na de intrekking van haar verblijfsrecht absurd. Ze stelt dat ze na de intrekking van haar verblijfsrecht in 2010 niet meer op officiële wijze mocht werken. Verzoekster meent aldus dat de bestreden beslissing niet op adequate wijze is gemotiveerd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de gemachtigde terecht heeft gemotiveerd dat: *“Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.”*

Het Grondwettelijk Hof heeft immers gesteld dat het juist is dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van de aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het EVRM te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6).

Hieruit blijkt dat volgens het Grondwettelijk Hof in het kader van een ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de gemachtigde inderdaad ook rekening moet houden met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven en privéleven stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Wat betreft het gezinsleven stelt de gemachtigde dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden wordt aangetoond. De gemachtigde erkent dat verzoekster samenwoont met haar meerderjarige dochter, haar schoonzoon en kleinkind, maar wijst erop dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, tenzij bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. De gemachtigde stelt dat dit in casu niet het geval is. De Raad kan de gemachtigde in casu volgen dat geen bijkomende banden van afhankelijkheid op afdoende wijze zijn aangetoond tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter en kleindochter, zodat er geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Echter, de gemachtigde gaat eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het EHRM deze gezinsrelaties, waarbij de verdergaande band van afhankelijkheid niet blijkt, wel zullen bekeken worden als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Aangaande het privéleven motiveert de gemachtigde als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt, ze legt enkel drie arbeidsovereenkomsten met bijhorende loonfiches voor en bewijzen van inschrijving voor Nederlandse taallessen. Betrokkene legt geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar periode van legaal verblijf, met name van 2002 tot 2010 maar verwijst hiervoor naar het administratief dossier. Het administratief dossier bevat wel enkele bewijzen van tewerkstelling in deze periode maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden opbouwde. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet."

De Raad moet verzoekster volgen dat dit niet kan beschouwd worden als een adequate beoordeling van het beschermingswaardig karakter van verzoekster haar privéleven.

Inderdaad, de Raad heeft er reeds herhaaldelijk in zijn rechtspraak op gewezen dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft het privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Echter, thans heeft verzoekster terecht aangevoerd dat minstens 10 jaar van de 22 jaar, sedert het eerste internationaal beschermingsverzoek van verzoekster in 1998, legaal verblijf betreft en dat zij in hoofdzaak gedurende dit legaal verblijf economische banden heeft opgebouwd. Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd. Verzoekster wijst er terecht op dat deze stelling tegenstrijdig is aan het feit dat de gemachtigde erkent dat verzoekster hier woont bij haar meerderjarige dochter,

schoonzoon en kleindochter, die verblijfsrecht hebben in België. Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster drie arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent zijn en betrekking hebben op de periode tijdens dewelke haar volgend internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoekster geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op haar periode van legaal verblijf, met name van 2002 tot 2010 maar dat ze hiervoor naar het administratief dossier verwijst. De Raad kan in deze verzoekster eveneens volgen dat het bewijs van verzoekster haar tewerkstelling in die periode kon verondersteld worden gekend te zijn door de gemachtigde, aangezien zij in 2002 een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister had verkregen op basis van haar (werk)activiteiten en dat dat verblijfsrecht regelmatig werd verlengd onder voorwaarde van verder bewijs van integratie. Verder erkent de gemachtigde zelf dat het administratief dossier wel bewijzen van tewerkstelling bevat in die periode *“maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden”*. Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden concludeert hij: *“een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”* De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip “privéleven”. Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: *“There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”*. (Of *“Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten”* – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat *“een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”*

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

De Raad volgt tot slot de stelling van de gemachtigde dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat de betrokkene zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, maar wijst erop dat blijkens de supra aangehaalde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof de betrokkene wel recht heeft op een zorgvuldig onderzoek van zijn in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet kan aangenomen worden op vlak van het bijzonder uitgebreide privéleven dat verzoekster in België heeft aannemelijk gemaakt.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat het motief, dat herhaaldelijk wordt weergegeven, dat geen enkel bewijs van verzoeksters aanwezigheid op het Belgisch grondgebied in de periode tussen 23 november 2010 en 24 augustus 2018 voorligt, niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Zo bevat het administratief dossier een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in 2015 ingediend door de dochter van verzoekster, waarbij werd gewezen op haar band met haar moeder en het feit dat haar moeder hier geïntegreerd was. Het stuk betreft een arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur van verzoekster dat een aanvang nam op 28 februari 2013. Het bestaat van een arbeidsovereenkomst, veronderstelt haar aanwezigheid. Er werd ook een stuk gevoegd van 13 januari 2015, eveneens aangaande die tewerkstelling van verzoekster.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Verder wijst verzoekster op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en meent zij dat de beslissing op verschillende punten niet afdoende of op adequate wijze gemotiveerd is. Verzoekster stipt in de aanvraag onder meer aan dat in de praktijk meer dan een jaar nodig is om een antwoord te krijgen van de bevoegde Belgische overheden, mocht zij haar aanvraag in het herkomstland moeten indienen,

hetgeen een langdurige periode betreft. De gemachtigde heeft het in de bestreden beslissing over een tijdelijke scheiding maar ontkent niet dat deze van lange duur zou kunnen zijn. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming heeft verklaard over een familiaal netwerk te beschikken dat haar kan ondersteunen in Albanië en dat zij verschillende keren vrijwillig terugkeerde naar Albanië. De gemachtigde werpt verzoekster ook tegen dat ze in het kader van haar laatste internationaal beschermingsverzoek verklaarde dat ze in theorie een leven zou kunnen opbouwen en zou kunnen werken in Albanië. Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift niet dat ze in die periode van ongeveer 20 jaar enkele keren naar Albanië is teruggekeerd, maar voegt het gehoorverslag van haar gehoor bij het CGVS en specificeert dat die terugkeer, die de laatste keer plaatsvond in 2015, te maken had met de ernstige ziekte van haar moeder, die nadien is overleden, en met de ernstige ziekte en het overlijden van haar zus. Ze stelt ook dat ze juist heeft verklaard niet op de financiële steun van haar resterende familie in Albanië te kunnen rekenen en dat het huis waarin haar ouders leefden, werd verkocht.

De Raad volgt dat verklaringen gedaan tijdens een internationaal beschermingsverzoek door de gemachtigde op eigen initiatief mogen worden in overweging genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden die door een verzoeker worden aangevoerd in een aanvraag voor een humanitaire verblijfsmachtiging. Hij heeft er eveneens begrip voor dat de gemachtigde gewicht hecht aan het feit dat verzoekster zelf verklaard heeft een aantal keer vrijwillig naar Albanië teruggekeerd geweest te zijn. Echter, indien de gemachtigde zich op die verklaringen baseert, dient hij dit niet louter op partiële wijze te doen, doch wel op zorgvuldige wijze. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoekster heeft verklaard sedert 1998 altijd in België te hebben gewoond, doch dat zij enkele keren voor een korte termijn met een duur van enkele dagen tot eenmalig anderhalve maand terugkeerde omwille van een humanitaire noodsituatie, zoals de ernstige ziekte van haar moeder en de ernstige ziekte, het overlijden en de herdenking van haar zus. Ze verklaarde dat ze in dat geval verbleef in het huis van haar ouders, maar dat die woning ondertussen is verkocht, zoals verzoekster thans ook aanstipt in het verzoekschrift. Verder blijkt dat ze verklaarde dat haar zus F. degene was die haar hielp, doch dit betreft de overleden zus. Verder verklaarde ze dat haar resterende familie haar wel moreel steunt wat betreft de agressie die uitgaat van haar man, doch wat betreft materiële en financiële steun betwijfelt ze dat ze zou kunnen leven bij hen. De Raad moet aldus vaststellen dat de verklaringen over terugkeer en steun van de familie veel genuanceerder waren dan de gemachtigde in de motieven van de beslissing laat uitschijnen. Hetzelfde kan vastgesteld worden wat betreft het motief van de gemachtigde dat verzoekster zou verklaard hebben dat ze in theorie een leven zou kunnen opbouwen en zou kunnen werken in Albanië. De vragen die aan verzoekster concreet werden gesteld in dat verband tijdens dit gehoor, waren als volgt: *“Als uw man dood zou zijn, zou u dan kunnen werken in Albanië?”* *“Natuurlijk, ik heb een diploma en alles.”* Of nog: *“Als hij dood zou zijn, dan zou u uw leven kunnen opbouwen in Albanië?”* *“Ja”*. Hieruit blijkt alvast dat verzoekster niet zonder voorbehoud stelde dat ze in Albanië zou kunnen werken en leven. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, is de gemachtigde ervan op de hoogte dat de echtgenoot niet is overleden. Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat, ook al kon de problematiek van huiselijk geweld geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus door het CGVS of de Raad, niet betwist is dat de man een zeer gevaarlijke ingesteldheid heeft. Zo blijkt onder meer uit de beslissing om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 31 augustus 2018, ter attentie van de echtgenoot, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat hij in 2018 nog door Nederland aan België werd uitgeleverd nadat hij daar 10 jaar in de gevangenis had gezeten voor moord. Verder blijkt uit een mail van V.N. van 29 juni 2016, die zich eveneens in het administratief dossier bevindt, dat de man ook in België veroordeeld werd en werd opgesloten in de gevangenis in 1997 voor ernstige feiten gepleegd in België. Hij maakte tevens het voorwerp uit van een ministerieel besluit. Concluderend stelt de Raad dan ook dat de motieven van de gemachtigde aangaande de terugkeer, het familiaal netwerk en de mogelijkheid voor eigen onderhoud in te staan in casu niet stoelen op een zorgvuldig onderzoek van de verklaringen en door hun gebrek aan nuance niet afdoende of draagkrachtig zijn, zoals verzoekster aanhaalt.

De opgelegde motivering in rechte en in feite is niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing, zodat ook een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet toelaat om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet wordt aangetoond. De Raad kan deze redenering volgen voor wat betreft artikel 2 van de wet van 29 juli 1991. Echter artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt eveneens in dat de beslissing

afdoende gemotiveerd moet zijn en een afdoende motivering houdt in dat ze in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, draagkrachtig en niet tegenstrijdig. De Raad heeft supra vastgesteld dat de motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing, soms tegenstrijdig en niet volledig in die zin dat enkel partieel met de relevante verklaringen van verzoekster werd rekening gehouden. In die zin volgt de Raad dan ook het standpunt van verweerder in de nota niet dat de gemachtigde afdoende met de concrete situatie van verzoekster heeft rekening gehouden en een afdoende onderzoek heeft gedaan. De Raad wijst er verder nog op dat het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoeker geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoeker aldus de motieven, dan nog kan die verzoeker kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Wat betreft het uitgebreide betoog van verzoekster aangaande haar sociale en affectieve banden met haar meerderjarige dochter en kleindochter en haar economische banden die moeten begrepen worden onder haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en het feit dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar privéleven, voert verweerder in de nota geen verweer. Door de bestreden beslissing integraal in de verweernota over te nemen en enkele zinnen in het vet te zetten, weerlegt verweerder het betoog van verzoekster niet.

Het betoog van verweerder in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.
Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES